

Český historik, filosof a etnolog Adam Votruba: LGBT aktivistům nejde o řešení problémů homosexuálů, ale o ventilaci své nenávisti vůči společnosti

- CZ24 News | 15. listopadu 2020

aneb Anatomie jedné demagogie

Spor o sňatky homosexuálů probíhá již delší dobu. Mně osobně na něm připadá nejzajímavější způsob argumentace obhájců těchto sňatků. Ta totiž působí dojmem, jako by argumenty svých oponentů nebyli intelektuálně schopni ani pochopit, natož na ně smysluplně reagovat.

Příklad argumentace obhájců

Pokusím se to ilustrovat na článku Apoleny Rychlíkové *Manželství jako rukojmí*. Přejde mi výstižný v tom, jak shrnuje způsob argumentace strany „prosnátečné“. Jméno autorky ověřené novinářskou cenou by mělo být zároveň zárukou, že jde o jednu z nejkvalitnějších argumentací levicově liberálního tábora.

V úvodu se autorka zmiňuje o duhových pochodech typu Prague Pride. A dodává: „*Díky, že můžem, dalo by se s klidem říci, jenže tak to pořád úplně není.*“ V této větě tedy autorka tvrdí, že duhové pochody se vlastně u nás tak docela pořádat nemůžou. V závěru článku nakonec přizná, že se podobné akce sice pořádat můžou, což ale „*v globalizovaném velkoměstě uprostřed Evropy není žádný znak naší velkorysosti*“. Klíčové je slůvko „úplně“ v první větě. Tím se totiž její teze vhodně rozmlží, aby se zdálo, že neříká úplnou nepravdu, ale že se nám chystá sdělit něco zásadního.

Druhý odstavec je zajímavější: „Konstrukt zvaný tradiční rodina se v posledních letech vyhnal na výsluní. Ohání se jím kdekdo: od několikrát rozvedených ultrapravicových demagogů přes vystrašené katolíky, národovce a xenofoby po konzervativní levici.“

Ruku na srdce, chtělo by se vám po těchto slovech ještě zastávat tradiční rodiny? A riskovat, že patříte do některé z těchto ohavných skupin? Autorka tedy začíná nepravdivou tezí a pokračuje útokem proti lidem, kteří nesdílejí její názor. Názor, za nějž tu bojuje, však nestihla do této chvíle ani vyslovit.

Za pozornost stojí sousloví „konstrukt zvaný tradiční rodina“. Všimněte si, že levicovní liberálové vše, co chtějí zdiskreditovat, označí za (sociální) konstrukt. Odhlédnu-li od nesmyslnosti tohoto pojmu (neboť rodinu nikdo nezkonstruoval, stejně jako jiné společenské instituce se utvářela tisíciletým kulturním vývojem a její základ je biologický), pak je pozoruhodné to, že některé instituce jako sociální konstrukt označovány jsou a jiné ne. Žádný liberál neoznačí za sociální konstrukt lidská práva, ačkoliv jsou umělým „kostruktem“ doby dosti nedávné, nebo LGBTQA+ komunitu. Což navíc není žádná komunita, ale jen množina osob s určitými znaky.

Článek pokračuje tvrzením, že výše vyjmenovaní ultrapravičáci, vystrašení katolíci a xenofobové „máchají“ konceptem tradiční rodiny proti všem, kdo do ní nezapadají, např. samoživitelkám nebo příslušníkům zmíněné „komunity“. Zajímavé je, že samoživitelky jsou zde předřazeny homosexuálům, přestože spor o manželství, o kterém článek je, se jich vůbec netýká. Obhájci instituce manželství jistě neupírají samoživitelkám právo uzavřít sňatek. Touto rétorickou figurou se snaží autorka vytvořit dojem, že počet údajných obětí netolerance je mnohem větší, než reálně může být. Spojkou „nebo“ naznačuje, že jde jen o příklad dvou skupin a že jich má v záloze větší množství. Nemá. Kdyby na nějakou další věrohodnou skupinu přišla, byla by ji v článku uvedla.

Teprve ve třetím a ve čtvrtém odstavci se objevuje názor autorky podpořený určitou argumentací. Dozvídáme se, že ne jeden politik se tváří „jako by manželství bylo výsadou jen pro privilegované“. Dále se v článku píše: „Přijde mi absurdní upírat právo na manželský svazek lidem, kteří o to stojí, jenom proto, že nezapadají do našich šablon. Copak na to snad máme patent? ... Představa, že by se role obrátily a lidé z LGBTQA+ komunity by mohli tvořit politiku stejně, jako to dnes dělají hetero lidé, a bránili by nám ve sňatcích podobnou argumentací, musí každému připadat bláznivá.“

Za jakési poselství lze považovat závěr článku: „Jde o rovnost, jde o ni víc než o toleranci, jde o vzájemnost a respekt, stejná práva všem bez rozdílu. A k tomu máme jako většinová společnost pořád ještě daleko.“

Myslím, že za takový projev by se nemusel stydět blahé paměti ani ministr Václav Kopecký z Gottwaldovy vlády. Zajímavé je, že autorka se tváří, jako by znala argumentaci protistrany („bránili by nám ve sňatcích podobnou argumentací“). Její text ale prozrazuje, že buď žádné relevantní protiargumenty nezná, nebo je záměrně zamlčuje, případně je nepochopila.

Jak je to s manželstvím

Řekněme si tedy, v čem spočívá podstata věci. Manželství je definováno jako svazek muže a ženy za účelem založení rodiny.

Homosexuálům ve skutečnosti nikdo neupírá právo vstoupit do manželství. Neexistuje žádný zákon, který by říkal, že osoby s homosexuální orientací nemohou uzavřít manželství. Musely by však sňatek uzavřít s osobou opačného pohlaví, o což většina z nich nestojí. Někteří z nich (zdaleka ne všichni) se tedy zasazují o to, abychom změnilí význam slova manželství. To už je ale něco úplně jiného než narovnání práv.

Lidem, kteří nechápou rozdíl mezi jazykem a realitou, tento rozměr problému uniká. Vždy je rozdíl mezi termínem a jeho obsahem – realitou, kterou pojmenovává. Nazvu-li psí ocas nohou, na realitě samé se tím nic nezmění. Nikdo proto nedokáže zařídit věci tak, aby svazky homosexuálů byly manželstvím v dnešním slova smyslu. Prohlašovat, že jsem pro „manželství homosexuálů“, je z jazykového hlediska stejně smysluplné jako prohlašovat, že jsem pro „kulaté trojúhelníky“. Můžu změnit definici trojúhelníku tak, aby označovala něco kulatého, ale nebude to už trojúhelník.

Nejde o slovíčkaření. Podstatou jevu zvaného manželství není to, že ho uzavírají dvě osoby odlišného pohlaví, ale to, že účelem je založení rodiny. Proto má manželství zvláštní status a zvláštní ochranu. Zajišťuje reprodukci společnosti a její budoucnost. I kdybych definoval manželství jako svazek dvou osob za účelem založení rodiny, i tak z něj homosexuálové vypadnou. Museli bychom tedy definovat manželství jako svazek dvou osob bez specifického účelu, nebo si nějaký nový účel vymyslet. Podstata této instituce zmizí, protože homosexuální páry nemohou plodit děti. Nanejvýš pak budeme společnost nutit k tomu, aby svěřila homosexuálům děti do adoptivní péče a aby tomu všichni povinně říkali rodina, přestože se v ní děti nerodí.

(To, že některá manželství zůstanou bezdětná, není totéž. Některá manželství nemusí z různých důvodů být s to naplnit svůj účel. Svazek homosexuálů však účel manželství naplnit nemůže.)

Stejně argumenty, které používají obhájci manželství pro homosexuály, se pak dají použít pro to, aby manželství mohl vytvořit libovolný počet osob: jedna osoba, padesát lidí, jedna osoba se svým automobilem, dvě osoby s lustrem apod. Proč upírat právo na manželský svazek lidem, kteří nezapadají do našich šablon?

Pokud se tedy manželství pro homosexuály prosadí, pak jsou v zásadě dvě možnosti: První možnost je, že se začne spontánně používat nový pojem, který znovu a odlišně pojmenuje manželství muže a ženy. V tom případě budeme tam, kde jsme byli, a za pár let budou liberálové nutit ostatní, aby toto nové slovo používali i pro homosexuální svazky, nebo aby ho nepoužívali vůbec. Druhá možnost je, že manželství ve svém původním významu ze společnosti vymizí, neboť plození a výchova dětí již nebude chápáno jako poslání partnerského svazku nové doby. Patrně by to mělo za následek nižší porodnost a slabší postavení žen s dítětem.

Aktivisté homosexuálům škodí

Když to shrneme: Problém je v tom, že zavedení manželství pro homosexuály, neznamena jen změnu slovníku, ale fakticky se tu navrhuje zrušení jedné důležité společenské instituce. Odtud pramení oprávněné znepokojení lidí, kteří se staví proti navrhované změně. (Navíc část extrémní levice chce zničit instituci rodiny záměrně a uvědomuje si, že „manželství homosexuálů“ je vhodný nástroj.)

Nemohu se ubránit dojmu, že aktivistům, kteří bojují za práva homosexuálů, jde jen o to ventilovat svou nenávisť vůči společnosti. Nechce se mi totiž věřit, že někdo, komu jde o dobrou věc, nebude vůbec vnímat to, co mu v diskuzi říká člověk s odlišným názorem.

Aktivisté bohužel škodí i samotným homosexuálům. Břímě odlišnosti na ně nenaložila společnost, ale příroda. Levicovní aktivisté jim však vnucují opak. Vytvářejí v nich falešný pocit, že se se svým životním údělem nebudou muset vyrovnat, pokud k nim bude společnost více tolerantní, přízná jim plná práva atd. Pokud homosexuálové uvěří aktivistům, dosáhnou jen toho, že budou neproduktivně nenávidět společnost za to, že jim nemůže pomoci. A nenechme se mýlit: „Manželství pro homosexuály“ může udělat dočasně radost, ale problém specifického životního údělu homosexuálů nevyřeší.

Zdroj: <https://neviditelnypes.lidovky.cz/>